Mis abbi rahwas ommast wäest
Siin olleks woinud tehha?
Se nõu, mis üllematte käest,
Neil' andis ello nähha:
Sest nende murre, palwe-heäl
Käis laialt läbbi ilma peäl,
Siis tullid armo-anded:
Siis kõrgest aujärje peält
Ja liñnad, küllad, moisad
On kuulnud waeste hädda heält
Ja abbi rohkest teinud:
Kes ellab weel, se tännago
Ja ausal wisil ellago,
Sell' uel aastal jälle.
Kül mitto tuhhat rublakest
On Keisri Herra annud,
Mis anti wälja wilja eest,
Ni on Ta murret kannud:
Et seäl, kus nälgas äggati,
Seäl leiba, rahha jäggati
Ja hoiti rahwast ellus!
Se willi kaswis kaugel maal
Ja laewad seie töiwad,
Mis möda läinud näljaa'al,

Keik rahwas ärra söiwad.
Jah, Jummal! mehhed wallitses,
Kes hädda asjo tallitses
Ja paljo waewa näggid.

Sa Jummal! olled iggawest
Üks helde Issa olnud,
Kes palluwad Sind süddamest,
Neil olled abbi tulnud
Ja tahhad ka weel aidata
Ning jälle armo näidata,
Ka sell'gi uel aastal.

Sest wõtkem röömsa melega
Nüüd Loja heldust kiita
Ja allandusses holega
Ka Temma käsko täita:
Ni liñnas, maal ja saarde peäl,
Lass' teie tänno-laulo heäl
Siit ülles taewa miñna.

O Jummal sada kerget meelt
So rahwa hulgast ärra
Ja kela wargust, walle-keelt
Ja usso-rido, kärra:
Oh wõtta tarkust õppeta,

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1870, lk. 21